

SZERKESZTŐI JEGYZET

A PISA-felmérés rossz magyar eredményeiért a hazai pedagógiai sajtó közvetett (ám ezért még nem jelentéktelen súlyú) felelőssége is könnyen megállapítható. Tudhatjuk-e igazán, mi történik az iskoláinkban (mi történt az elmúlt huszonöt, horribile dictu, hatvanöt évben)? Ha kétségeink vannak, és lehetnek, akkor az nem utolsó sorban a pedagógiai sajtó mulasztása. Amiből persze visszafelé az is következik, hogy nem feltétlenül kell olvasnunk a PISA-drámát ahhoz, sőt, hinnünk sem kell neki, hogy legyen okunk némi kétségbeesésre. (Mert még majd előáll az a helyzet, hogy kiderül, hiszen kiderülhet, a PISA rosszul és rosszat mér, hát akkor meg mi a baj.) Elég csak, hogy az Akadémiai ülésre utaljak, melyről a Naplóban számolunk be. Az előadóknak, neves tudósainknak a PISA-eredmények csak alkalmat adtak, vagy éppenséggel ürügyül szolgáltak – fogalmazhatnánk így is –, hogy közoktatásunk kínzó problémáiról beszéljenek. Nincs persze jó közoktatás kínzó problémák nélkül, de mintha mi egy ideje már e tekintetben túl jók volnánk.

A szellemi kapcsolatok, a tájékozottság, a szakmai dialógusok, a folyamatos viták, értelmezések, az állandó figyelem, a jelen és a múlt állhatatos faggatása, ilyesmi volna a dolga az ÚPSZ-nak (is). De hát nem állunk valami jól. Túlságosan szűk körű

lappá váltunk, s ezért nehezen bírunk nem szűk körű lapként működni. Zajlik a szakfelügyelők és a szaktanácsadók, a holnap pedagógiai világa kulcsszereplőinek képzése. Nem látunk bele, hogyan, nem hívnak bennünket, hogy láthassuk. Toborzódik a pedagógiai elit, júniusban összeült a pedagógusok „parlamentje”, a Nemzeti Pedagógus Kar küldöttgyűlése vezetőséget választott, s a Kar ezzel megkezdte működését. Ez is mintha egy másik bolygón zajlott volna. Holott ugyanannak a centralizált közoktatásnak vagyunk az intézményei, de mintha csak külön-külön hajtások volnánk, egy töről, melyeknek hogyan is lehetne közük egymáshoz.

A Szerkesztő Bizottság legutóbbi ülésén a lapban közölt tanulmányok megalkuvások nélküli minőségbiztosítását kérte a szerkesztőségtől, hogy a megjelent tanulmányok valóban jól dokumentált, korszerű és eredeti feltevések, értelmezések, elemzések legyenek. Így kell tennünk, már csak azért is, hogy a hiteles elemzések segítségével kiigazodjunk az elmúlt negyedszázad oktatásügyi kavargásában, s értsük, mi történik velünk, mit tehetünk azért, hogy ki-ki a saját körében felelős vállalásokat tehessen... mondjuk egy mielőbbi jobb PISA-eredmény érdekében.

Takács Géza